

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci žalobkyně: **L. D.**, státní příslušnice Ukrajiny, nar. x, t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, čj. OAM-41/LE/BE01-BE02-PS-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dobu trvání zajištění stanovil dle § 46a odst. 5 téhož zákona do 19. 6. 2017.

Žalobkyně předně namítla, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2, § 3 a § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu. Poukázala na to, že jí uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, ačkoliv nebylo prokázáno splnění podmínek pro uložení této povinnosti. Předně se námitky žalobkyně týkají uložení sporné povinnosti tehdy, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Podle žalobkyně je úvaha žalovaného o nemožnosti uložení těchto opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalovaný odůvodnil závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně, vycházel pouze z pobytové historie a nevypořádal se s individuálními okolnostmi žalobkyně. Ústředním motivem uložení zvláštního opatření namísto zajištění je důvodný předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci daného opatření, tj. že opatření bude plnit svůj účel. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých skutečností

dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude se správním orgánem spolupracovat, a proto je nutné ji zajistit. Již z pobytové historie žalobkyně vyplývá její zájem na řízení o mezinárodní ochranu, o kterou již v roce 2002 žádala. Žalobkyně spolupracovala se správním orgánem a její účast v řízení potvrzuje i to, že proti zamítavému rozhodnutí podala žalobu k příslušnému soudu. Žalovaný zcela automaticky předpokládá, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nemá stálou adresu, její účast v řízení nebude zabezpečena, aniž by vzal v potaz, že právě uložením zvláštního opatření v podobě zdržování se v pobytovém středisku by byla její účast v řízení o udělení mezinárodní ochrany zcela zabezpečena. Žalobkyně dále s odkazem na rozsudek zdejšího soudu čj. 44 A 26/2016-20 namítla, že účelem zvláštních opatření je zabezpečit účast žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany a nikoliv realizaci vyhoštění žadatele po zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tím. Žalobkyně v této souvislosti dále poukázala na to, že použití mírnějších (zvláštních) opatření má přednost před zajištěním (k tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu čj. 44 A 8/2016-17). Vyloučení použití mírnějších institutů přitom musí být řádně odůvodněno, k čemuž pak poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 16/2012-30. Podle žalobkyně přitom řádným odůvodněním není konstatování nerespektování správního vyhoštění, neoprávněného pobytu či účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl kromě její pobytové historie zvážit též individuální okolnosti. V tomto směru žalobkyně opětovně poukázala na rozsudek zdejšího soudu čj. 44 A 26/2016-20, podle kterého mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření není žádná souvislost. Motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž nemá *prima facie* žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobkyni zajistit, aby byla zabezpečena její účast v řízení. Žalovaný ovšem pouze hodnotil pobytovou historii žalobkyně a její motivaci k podání žádosti, aniž by řádně odůvodnil nemožnost udělení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k závěru o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Žalobkyně současně namítla, že považuje dobu trvání zajištění v délce 110 dní za nepřiměřenou účelu, který sleduje. Podle žalobkyně se ke shodné délce uchyluje žalovaný v naprosté většině případů, přičemž vychází z předpokladu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude v případě žalobkyně ukončeno ve lhůtě 90 dní, současně pak předpokládá, že proti rozhodnutí ve věci podá žalobu. Takovéto úvahy jsou však pouze spekulativní. Žalovanému nic nebránilo v tom, stanovit délku zajištění kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný se ale rozhodl postupovat zcela opačně a zajistil žalobkyni na co nejdelší dobu, čímž lze jeho postup označit za nezákonný, neboť jím překročil meze správního uvážení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobkyně vyjma obecných sdělení a právního rozboru neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho zjištění vyvracely. V tomto směru žalovaný poukázal zejména na dlouhodobý nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a nerespektování povinnosti vycestovat z území. Připomněl, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 1. 3. 2017 v zařízení pro zajištění cizinců. Bylo prokázáno, že tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť žalobkyně byla dne 27. 2. 2017 kontrolována hlídkou policie a nepředložila žádný doklad totožnosti, v důsledku čehož jí bylo téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let a bylo rozhodnuto o jejím zajištění z důvodu dlouhodobého porušování právních předpisů ČR a EU. Žalovaný k tomu doplnil, že žalobkyni bylo již v roce 2005 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění poté, co po svém příjezdu v roce 2002 neúspěšně žádala o azyl. Žalobkyni byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 8. 7. 2005 a byla zařazena do evidence nežádoucích osob v době od 17. 6. 2005 do

17. 6. 2008. Žalobkyně však nerespektovala svou povinnost vycestovat z území ČR a EU a nadále zde pobývala, čímž mařila výkon uloženého rozhodnutí o vyhoštění. Proto má žalovaný za prokázané, že od 9. 7. 2005, kdy skončila platnost výjezdního příkazu, do 27. 2. 2017 žalobkyně pobývala na území ČR bez platného víza. Cestovní doklad ztratila v Praze v roce 2012, avšak jeho ztrátu nikde nenahlásila a nový doklad si také nevyřídila, a proto nejméně od 1. 1. 2013 do 27. 2. 2017 zde pobývala bez cestovního dokladu. Podle žalovaného je tak patrná neúcta žalobkyně k právnímu řádu ČR a existuje nebezpečí, že se i nadále bude vyhýbat své povinnosti vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, protože zjevně nemá v úmyslu dobrovolně vycestovat. Žalovaný doplnil, že v současné době žalobkyně žije u známého, jehož adresu pobytu si nepamatuje. Podle žalovaného je tak zřejmé, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, a to účelově, a tak existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Protože zároveň nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Propuštěním žalobkyně ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť průběhu řízení o zajištění bylo jednoznačně prokázano, že se žalobkyně vyhýbala svým povinnostem, když dlouhodobě nerespektovala svou povinnost vycestovat z území EU, a proto žalovaný nepovažuje uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu za účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě svědčí nejen naprosté nerespektování právního řádu a uložených povinností ze strany žalobkyně, ale také její účelové jednání. Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že vůbec nezabýval hodnocením neuplatnění zvláštního opatření a že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění. Uvedené protiprávní jednání žalobkyně sama výslovně přiznala, a proto žalovaný nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s existující judikaturou správních soudů. Napadené rozhodnutí navíc splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu. Žalovaný pak v souvislosti s neúčinností zvláštních opatření poukázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 192/2014-29. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-534/11 (*Mehmet Arslan*), resp. rozsudky zdejšího soudu čj. 44 A 28/2013-020, a čj. 44 A 31/2013-22, jejichž závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Dodal, že unijní právo otázku zajištění cizince výslovně neupravuje a je výlučně na členských státech, aby takovou možnost samostatně upravily. Žalovaný tedy uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody cizince, a to na potřebnou dobu proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti a právního řádu. K námitce týkající se délky zajištění pak žalovaný uvedl, že má možnost správního uvážení, při respektování stanovených zákonných podmínek. Použitá míra správního uvážení přitom nijak nevybočuje z obvyklých mezí v obdobných případech. Žalovaný považuje stanovenou dobu zajištění za dostatečně a řádně odůvodněnou, neboť počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, stejně jako s dalšími navazujícími úkony, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 33/2014-45.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně byla rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 2. 2017, čj. KRPA-70743-11/ČJ-2017-000022, zajištěna dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, za účelem správního vyhoštění. Rozhodnutím téhož orgánu z téhož dne čj. KRPA-70743-16/ČJ-2017-000022, pak bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 citovaného zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 3 roky. Z tohoto rozhodnutí současně plyne, že žalobkyně byla dne 27. 2. 2017 kontrolována

hlídkou policie, přičemž nepředložila cestovní doklad a ani jinak neprokázala svoji totožnost. Dle tohoto rozhodnutí pak sama žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala v roce 2002 a od té doby zde nepřetržitě pobývá. Po svém příjezdu podala žádost o udělení azylu, která však byla v roce 2003 zamítnuta. V roce 2005 jí bylo uloženo správní vyhoštění a dne 17. 6. 2005 vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 7. 2005. Tento příkaz žalobkyně nerespektovala a nadále pobývala na území ČR. V roce 2012 žalobkyně ztratila cestovní pas, avšak jeho ztrátu nenahlásila a ani si nepožádala o vydání nového. Dne 1. 3. 2017 pak žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili, přičemž soud neshledal jednání nezbytným pro pojednání věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 46a odst. 8 zákona o azylu).

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Jak plyne z § 46a odst. 5 téhož zákona, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.

Podle § 47 odst. 1 citovaného zákona se pak zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobkyně v projednávané věci předně namítla, že úvaha žalovaného o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle výše citovaného § 47 zákona o azylu je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a v návaznosti na to argumentovala tím, že použití mírnějších (zvláštních) opatření má přednost před zajištěním. Žalobkyni lze v tomto ohledu přisvědčit v tom, že ze samotného § 46a zákona o azylu i judikatury (včetně té, na kterou žalobkyně poukazuje) plyne, že k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu lze přikročit teprve, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně v nyní projednávané věci soud považuje za nutné předeslat, že žalovaný nevyloučil použití zvláštních opatření bez dalšího, ale zabýval se odůvodněním jejich neúčinnosti. K tomu je nutno poznamenat, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem. Takovou vadou však nyní napadené rozhodnutí netrpí.

Žalovaný zde neúčinnost uplatnění zvláštních opatření odůvodnil především tím, že během řízení o zajištění bylo prokázáno, že žalobkyně dlouhodobě nerespektovala povinnost vycestovat z území ČR a EU. Toto jednání žalobkyně přitom blíže vymezil v předcházející části odůvodnění napadeného rozhodnutí věnující se rekapitulaci skutkových zjištění. Připomněl, že žalobkyně přicestovala na území ČR v roce 2002 na základě turistického víza, přičemž za účelem legalizace pobytu žádala po jeho skončení o azyl. Žalobkyně však se žádostí neuspěla, a proto jí byl vystaven výjezdní příkaz s platností do dne 8. 7. 2005 a byla zařazena do evidence nežádoucích osob v době od 17. 6. 2005 do 17. 6. 2008. Z toho žalovaný dovodil, že v období od 9. 7. 2005, kdy skončila platnost výjezdního příkazu, do 27. 2. 2017 žalobkyně pobývala na území ČR bez platného víza. Cestovní doklad ztratila v roce 2012, avšak jeho ztrátu nikde nenahlásila a nový doklad si také nevyřídila, a proto zde nejméně od 1. 1. 2013 do 27. 2. 2017 pobývala bez cestovního dokladu. Žalobkyně v podané žalobě skutková zjištění žalovaného nijak nerozporovala, pouze namítla, že měl žalovaný krom její pobytové historie zvážit „*individuální okolnosti žalobkyně*“. Žalobkyně však nijak nerozvedla, jaké individuální okolnosti nevzal žalovaný v potaz. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalovaný přehledně shrnul pobytovou historii žalobkyně na území ČR, přičemž s ohledem na nerespektování správního vyhoštění a z jejího dlouhodobého (více než desetiletého) nelegálního pobytu, během něhož se žalobkyně nijak nepokusila o jeho legalizaci a následně ani o opatření cestovního dokladu, dovodil, že nectí právní předpisy ČR a neplní povinnosti, které jí byly uloženy. Na základě této úvahy žalovaný neshledal pro zajištění účasti žalobkyně v řízení o její žádosti dostatečné uložit jí povinnost zdržovat se v pobytovém středisku či osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době, neboť se obával neplnění uložené povinnosti. Pro dodržení požadavků stanovených § 68 odst. 3 správního řádu na řádné odůvodnění rozhodnutí je nutné, aby žalovaný na základě konkrétních skutkových okolností srozumitelně a logicky uvážil, zda zde existuje reálné riziko neúčinnosti zvláštních opatření. Pokud žalovaný na základě zjištěného dlouhodobého porušování právních předpisů nelegálním pobytem a nerespektování povinnosti opustit území ČR a EU dovozuje existenci důvodné obavy neplnění uložených povinností ze strany žalobkyně, nevybočuje dle soudu taková úvaha z rámce ustanovení právních předpisů, na které žalobkyně v rámci žaloby poukazuje.

V návaznosti na výše uvedené považuje zdejší soud za vhodné poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 185/2016-23, v němž tento soud dospěl k závěru, že „*žalovaný se možností uložení zvláštního opatření v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Proto dospěl k závěru, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. Tento závěr učinil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu .. č. j. 9 Azs 192/2014-29 (...). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výše uvedený právní názor je aplikovatelný i na případ stěžovatele. Žalovaný mohl při hodnocení využitelnosti zvláštního opatření vycházet z konkrétního jednání stěžovatele, který od roku 2014 nelegálně pobýval na území České republiky a nerespektoval ani pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, u něhož již uplynula lhůta k vycestování. Stěžovatel si byl vědom svého protiprávního jednání a dlouhodobě v něm pokračoval, čímž prokázal neúctu k právnímu řádu České republiky. Nelze se proto domnívat, že by se mohlo jeho jednání do budoucna zásadním způsobem změnit*“. V nyní projednávané věci je z úvah žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí zřejmé, že pokud jde o zákonem předvídaná zvláštní opatření, přihlédl k tomu, že žalobkyně nerespektovala povinnost vycestovat z území ČR (a to ani po uložení správního vyhoštění) a vědomě zde dlouhodobě pobývala nelegálně. Nelze přehlédnout, že žalobkyně nehodlala řešit svůj pobytový status na území ČR, ale

k jejímu zajištění došlo poté, co byla kontrolována hlídkou Policie ČR. Za těchto okolností má zdejší soud jednoznačně za to, že v dané věci lze aplikovat závěry plynoucí z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a je současně možno akceptovat postup žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z konkrétního jednání žalobkyně, přičemž přihlédl i k tomu, že nerespektovala uložené správní vyhoštění. Podle soudu lze za těchto okolností obtížně předpokládat, že žalobkyně bude pravidelně osobně docházet ve stanovených termínech hlásit se žalovanému nebo setrvá v pobytovém středisku a bude čekat na výsledek rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani argumentace žalobkyně, podle níž se správními orgány spolupracovala, o čemž má dle jejího tvrzení svědčit ta skutečnost, že proti zamítavému rozhodnutí o její žádosti o azyl podala správní žalobu. Pomine-li soud samotnou skutečnost, zda podání správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu skutečně představuje spolupráci s příslušným správním orgánem, kterou by bylo možno v daném řízení zohlednit, je nutno akcentovat především to, že k podání uvedené žaloby mělo dojít již v roce 2003, přičemž nerespektování uloženého správního vyhoštění a navazující dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR následoval právě až po neúspěšném podání žádosti o azyl ze strany žalobkyně. Lze tedy uzavřít, že volba mírnějších opatření než je zajištění, mezi něž lze řadit zmíněná zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, v případě žalobkyně však tento předpoklad s ohledem na výše uvedené dán není.

Ve vztahu k argumentaci žalobkyně týkající se účelu tzv. zvláštních opatření, pak soud uvádí, že dle § 47 odst. 2 zákona o azylu je jejich účelem zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění dle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů přitom zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení značně přesahuje samotné řízení ve věci mezinárodní ochrany a směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu dle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Tímto způsobem zdejší soud účel zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyložil soud již v řadě svých předchozích rozhodnutí (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze čj. 44 A 21/2016-25, čj. 44 A 24/2016-16, čj. 44 A 28/2016-15, čj. 44 A 31/2016-19, čj. 44 A 2/2017-21 případně čj. 44 A 3/2017-17). Soud si je vědom, že v jiné věci (konkrétně v rozsudku čj. 44 A 26/2016-20, na který žalobkyně odkazuje), byl vysloven částečně odlišný právní názor. Ten je však založen pouze na jazykovém výkladu dotčených ustanovení zákona o azylu a nerozlišuje mezi účelem zvláštních opatření a účelem samotného zajištění podle jednotlivých skutkových podstat § 46a odst. 1 zákona o azylu. Uvedený rozsudek také pomíjí shora vyložené souvislosti zajištění podle zákona o azylu se zajištěním podle zákona o pobytu cizinců, které má soud za podstatné, proto se soud v nyní projednávané věci přiklonil ke své judikatuře tyto souvislosti zohledňující.

Krajský soud v Praze pak nepovažuje za důvodnou ani další žalobní námitku, podle níž je odůvodnění doby trvání zajištění žalovaným nedostatečné. K tomu je nutno uvést, že

určení konkrétní délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podléhá správnímu uvážení žalovaného. To však musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu obstojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem popsal úvahu, již dospěl k určení doby zajištění, přičemž vzal v potaz jak lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně stanovené zákonem o azylu a lhůty stanovené soudním řádem správním pro podání žaloby, tak i poznatky ze správní praxe v podobě odhadu, jak dlouho bude s ohledem na konkrétní okolnosti v daném případě řízení o mezinárodní ochraně trvat. Konkrétně žalovaný předpokládá délku trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů), dobu potřebnou pro případné podání správní žaloby (15 dnů) a přiměřenou dobu pro doručování (5 dnů). Podle názoru soudu je správní uvážení žalovaného o délce trvání zajištění řádně odůvodněno, a tedy přezkoumatelné. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že žalovaný provedl pouze kvalifikovaný odhad a předvídaná délka trvání zajištění se tak může zkrátit či prodloužit v závislosti na různých faktorech, které ovlivňují průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Co se týče otázky přiměřenosti délky trvání zajištění, s ohledem na délku jednotlivých fází řízení zmiňovaných rovněž v rozhodnutí žalovaného, považuje soud délku zajištění v případě žalobkyně za přiměřenou. Pokud má být účelem opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, mělo by z povahy věci být takové zajištění vázáno na trvání takového řízení. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v dané věci stanovil dobu trvání zajištění žalobkyně v rámci zákonem stanovených lhůt přiměřeně.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová